

РЕШЕНИЕ

№ 6650

гр. София, 09.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 11.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **9437** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба на „ЕВРОЛИНК МЕНИДЖМЪНТ“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Д. М. Ш., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221020004452-091-001/29.04.2021г., издаден от органи по приходите в ТД на НАП – С., потвърден с Решение № 1201/09.08.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С..

Според жалбоподателя, ревизионният акт е незаконосъобразен, необоснован и недоказан, издаден в противоречие с материалноправните разпоредби на ЗКПО и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят поддържа, че увеличението на финансовия резултат на дружеството за 2018г. е извършено при неизяснена фактическа обстановка, като органите по приходите са обсъдили бланкетно и по същество са изолирали представените в хода на ревизията доказателства, което е довело до неправилни изводи. Във връзка с непризнатите разходи излага доводи, че са изпълнени изискванията на ЗКПО и че липсват фактическите и правни основания да се счита, че тези разходи не са документално обосновани. Оспорва се и отказът на ревизиращите органи да признаят данъчен кредит по фактурите, издадени от „ДИВЪР“ ЕООД поради липса на реални доставки. В подкрепа на доводите за незаконосъобразност на РА в тази част жалбоподателят се позовава на решения на Съда на Европейския съюз. Иска се отмяна на ревизионния акт и се претендират разноски. В проведеното по делото

съдебно заседание дружеството се представлява от адв. К..

Отвeтникът - директорът на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"- С., чрез пълномощник юрк. Й., оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, установи от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221020004452-020-001/24.07.2020 г., издадена от С. Т. К., на длъжност началник отдел „Ревизии“ в ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-128/10.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С.. Ревизията е възложена за определяне на задълженията на „ЕВРОЛИНК МЕНИДЖМЪНТ“ ООД по ЗДДС за отделните данъчни периоди от 01.11.2018 г. до 31.01.2019 г. и по ЗКПО за 2018 и 2019г. ЗВР е връчена електронно на 18.08.2020 г. Със Заповед за изменение на ЗВР от 15.10.2020г. в ревизираните периоди по ЗДДС са включени и м. 04.2019г. и м. 05.2019г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221020004452-092-001/26.02.2021г.. Срещу РД не е подадено възражение.

Ревизията приключва с РА №Р-22221020004452-091-001/29.04.2021г., издаден от С. Т. К. - орган, възложил ревизията, и Д. Д. Т., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., определена за ръководител на ревизията. РА е връчен на 25.05.2021 г. по електронен път.

РА е обжалван по административен ред пред директора на дирекция ОДОП – С., който с Решение № 1201/09.08.2021г. е потвърдил ревизионния акт изцяло.

С РА са установени допълнително задължения за ДДС общо в размер на 62 471,20лв. и лихви за забава общо в размер на 14 260,21 лв. за данъчните периоди от м. 11.2018г. до м. 01.2019г. и от м. 04.2019г. до м.05.2019г. в резултат на непризнато право на данъчен кредит общо в размер на 62 000 лв. по фактури, издадени от „ДИВЪР“ ЕООД. В частта по ЗКПО, на основание чл. 16 във връзка с чл.26, т. 2, чл.23 и чл. 10 от ЗКПО органите по приходите са извършили корекция на декларираните финансови резултати за 2018г. и 2019 г. в посока увеличение със сумата на отчетените разходи по фактурите, издадени от „ДИВЪР“ ЕООД, вследствие на което е определен допълнителен корпоративен данък в общ размер на 31 000 лв. и лихви в размер на 4 005, 88 лв.

Констатациите и изводите на ревизиращите органи се основават на следното:

Основната дейност на „ЕВРОЛИНК МЕНИДЖМЪНТ“ ООД през ревизираните периоди е покупко-продажба на моторни превозни средства /МПС/, отдаване под наем на МПС, транспортна дейност, дейност, свързана с обслужване на МПС и консултантски услуги, свързани с МПС.

На ревизираното дружество е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/, в отговор на което са представени документи.

Извършена е насрещна проверка на „ДИВЪР“ ЕООД, резултатите от която са обективирани в протокол № П-22221920159377-141-001/04.11.2020г. /ПИНП/. Искането за представяне на документи и писмени обяснения е връчено по реда на чл.32 от ДОПК. Обяснения и документи не са представени.

След анализ на доказателствата, събрани в хода на ревизионното производство, органите по приходите са констатирани, че са налице основания за извършване на

корекции на декларираните от лицето резултати по ЗДДС и ЗКПО, както следва:

1. В частта на облагането по ЗДДС

Жалбоподателят е упражнил право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 62 000 лв. за данъчните периоди от м.11.2018г. до м.01.2019г. и и от м. 04.2019г. до м.05.2019г. по три фактури, издадени от „ДИВЪР“ ЕООД, с предмет консултантски услуги съгласно договор.

Относно доставчика е установено, че е дерегистриран по ЗДДС на основание чл. 176 от ЗДДС поради установени данъчни нарушения, като не е подавал годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО за 2019г. „ДИВЪР“ ЕООД няма назначени по трудов договор лица. Установено е, че доставчикът има регистриран ЕКАФП за обект за строителни услуги в ж.. Л., [жилищен адрес] като за периода на издаване на фактурите по фискалното устройство няма отразени обороти към жалбоподателя. Няма данни управителят на „ДИВЪР“ ЕООД К. М. да е осигуряван чрез това дружество. През 2018г. същият е имал действащ трудов договор за длъжност "охранител", като от работодателя му са подавани декларации обр.1 , според които лицето е работило на осемчасов работен ден.

Ревизираното дружество е представило договор от 02.10.2017г. с предмет – посреднически услуги при сключване на договори за покупко-продажба на МПС или отдаването им под наем. В т.5 от договора е посочено, че при изпълнение на работата посредникът има право на възнаграждение в размер, определен на база отчет за извършената дейност, който се изготвя от посредника. Възнаграждението се определя в процент от стойността на сключените договори с осигурени от него клиенти и зависи от много фактори. Когато договор за наем на МПС е бил изпълняван коректно от наемателя за период по-дълъг от 10 месеца, възнаграждението на посредника е 25% от стойността на договора, сключен с негово посредничество. Към всяка от фактурите е приложен отчет за извършени дейности и банкови извлечения за плащания по фактурите. Установено е, че в част от представените отчети са включени договори, сключени през 2017 и 2018г. и за част от тези договори към м.12.2018г. не са изтекли 10 месеца от сключването им. Тъй като съгласно чл.6 от договора за посредничество, посредникът изготвя и предлага за одобрение на Възложителя отчета по договора след 10-тия месец от сключването му, а възнаграждението се определя на база годишен наем на автомобил и за част от договорите за наем не е изминал 10-месечния срок, е прието, че не са налице основания на посредника да бъде изплатено възнаграждението, посочено в отчета по договорите, сключени след 01.03.2018г.

Ревизиращите органи са приели, че съгласно декларираните данни от „ЕВРОЛИНК МЕНИДЖМЪНТ“ ООД и издадените от доставчика фактури и сключени договори за наем и продажба на МПС действително има сключени такива сделки с посочените дружества в отчетите и те са на стойности, съпадащи с отразеното, но не са представени доказателства тези сделки да са сключени след участието на „ДИВЪР“ ЕООД, за което да се дължи възнаграждение по договора за посредничество. Поради това органите по приходите са направили извод, че посочените отчети не са съставени във връзка с реално извършени посреднически услуги от „ДИВЪР“ ЕООД, вследствие на което да са издадени и процесните фактури с получател „ЕВРОЛИНК МЕНИДЖМЪНТ“ ООД.

Посочено е също така, че в хода на ревизията са представени декларации, подписани от управителите на дружествата, с които жалбоподателят е сключил договори за наем

или покупко-продажба на МПС, в които посочено, че са ползвани услугите на „ДИВЪР“ ЕООД като посредник. Декларациите са нотариално заверени на 22.02.2021г. Ревизиращите органи са приели, че тези декларации са антидатиращи и създадени с цел единствено аргументиране на защитната теза на ревизираното лице.

При тези факти и обстоятелства органите по приходите са приели, че фактурираните доставки от посочения доставчик не отразяват реално доставки на услуги, а представляват средство за генериране на данъчен кредит.

Предвид изложените изводи за липса на реални доставки от „ДИВЪР“ ЕООД, са констатирани основания за преобразуване на счетоводните финансови резултати със стойността на отчетените разходи по фактурите, издадени от „ДИВЪР“ ЕООД за 2018г. и 2019г. Преобразуването е извършено на основание чл.23, ал.2, т.1, чл. 26, т. 2 във връзка с чл. 16, ал.1 и 10 от ЗКПО, тъй като е прието, че отчетените разходи по сметка 602 „Разходи за външни услуги“ не са документално доказани. В резултат на това е извършено преобразуване на финансовия резултат, както следва: за 2018г. – със сумата от 110 000 лв., а за 2019г. – със сумата от 200 000 лв., вследствие на което е определен корпоративен данък, съответно 19 682, 67 лв. за 2018г. и 80 378, 78 лв. за 2019г. След приспадане на д. внесения данък остава дължима за 2018г. сума от 11 000 лв. и за 2019г. – 20 000 лв.

При така установеното от фактическа страна съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от надлежна страна, след изчерпване на възможността за обжалване на ревизионния акт по административен ред.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила за извършването на ревизията. Ревизията е възложена от орган по приходите, който е надлежно оправомощен, поради което е налице законосъобразно образуване на ревизионното производство. РА, с който е приключило това производство, също е издаден от компетентни съгласно чл.119, ал.2 ДОПК лица – от възложителя и от ръководителя на ревизията. Спазени са изискванията за форма на РА, който съдържа предвидените реквизитите по чл.120, ал.1 ДОПК. При провеждане на ревизията не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Противно на твърденията в жалбата съдът намира, че органите по приходите са предприели необходимите процесуални действия, положили са необходимите усилия, за да съберат доказателства и след обективен анализ са установили относимите факти и обстоятелства.

Основният спор по делото в частта на облагането с ДДС се свежда до реалността на доставките от „ДИВЪР“ ЕООД, респективно законосъобразно ли са извършени корекциите по ЗДДС и ЗКПО.

В настоящото производство в тежест на жалбоподателя е да докаже положителния факт на получаване на фактурираните стоки и услуги, респективно реалното осъществяване на доставките.

Предмет на доставките, за които са издадени от „ДИВЪР“ ЕООД спорните фактури, са услуги, по-конкретно посреднически услуги. Органите по приходите не отричат сключването от жалбоподателя на договори за наем или продажба на МПС, но оспорват, че това е станало с посредничеството на „ДИВЪР“ ЕООД и като резултат от предоставени от него услуги. Органите по приходите поддържат, че процесните доставки не са осъществявани от „ДИВЪР“ ЕООД и че фактурите са издадени

фиктивно като част от данъчна измама с цел ползване на данъчен кредит.

За докаже реалността на доставките, освен фактурите, от страна на жалбоподателя са представени договор за посредничество, отчет за извършената дейност, документи за плащане по банков път. Представени са и декларация от 17.02.2021г. от управителя и едноличен собственик на капитала на „ДИВЪР“ ЕООД К. Ч. М., в която същият заявява, че в изпълнение на договора за посредничество е осигурявал клиенти за сключване на договори за наем на МПС с наемодател „ЕВРОЛИНК МЕНИДЖМЪНТ“ ООД, както и декларации от същата дата / 17.02.2021г./ от други лица, които са управители или представляващи дружества, с които ревизираното дружество е имало сключени договор за наем на МПС. С изключение на декларацията от управителя на „ДИВЪР“ ЕООД К. М., останалите декларации от клиентите на „ЕВРОЛИНК МЕНИДЖМЪНТ“ ООД са представени в нотариално заверен препис.

В хода на производството по обжалването на РА по административен ред жалбоподателят е представил и двустранно подписани протоколи от различни дати в периода на издаване на процесните фактури, които удостоверяват проведени срещи между К. Ч. М. като управител на „ДИВЪР“ ЕООД и лица, представляващи различни дружества, които са клиенти на „ЕВРОЛИНК МЕНИДЖМЪНТ“ ООД. В протоколите е отразено желанието на тези дружества да наемат автомобил от конкретна марка, модел и година на производство. Ответникът по делото е оспорил истинността на протоколите по отношение автентичността на положения подпис на управителя на „ДИВЪР“ ЕООД. Съдът е открил производство по оспорване истинността на документи, които са конкретно описани в молба на ответника /л.379 от делото/ и е разпределил доказателствената тежест. Доколкото оспорените протоколи са частни документи, които не носят подписа на страната, която ги оспорва, в тежест на представящата ги страна, в случая – на жалбоподателя, е да докаже, че положения върху тях подпис е автентичен. Тъй като същият не е ангажирал доказателства за установяване на факта, че подписът в протоколите от името на К. Ч. М. е положен от посоченото лице, т.е. че е автентичен, а от друга страна, се констатира видимо и значително различие между подписа в оспорените документи и образеца от подписа на лицето по чл.141, ал.3 ТЗ, се налага извод, че оспорените документи са неистински. При това положение преценката относно това дали процесните фактури документират действително осъществени доставки следва да се извърши въз основа на останалите доказателства по делото. В случая жалбоподателят е представил множество доказателства с цел да докаже, че действително е получател на доставки с предмет услуги от „ДИВЪР“ ЕООД. Обичайно доказателства от вида на представените от ревизираното лице/договор, отчет, доказателства за плащане/ са достатъчни, за да обосноват извод за реалност на извършените доставки. Доказателствената сила на тези документи обаче силно се разколебава от данните, установени от ревизиращите органи в хода на ревизията, както и липсата на убедително обяснение от страна на жалбоподателя във връзка с някои обстоятелства. Според т. 32 от решението на СЕС по дело С-285/11 г. „запитващата юрисдикция е задължена в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото“. В т. 37 съдът посочва, че националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба. Това е така, когато самото данъчнозадължено лице извършва данъчна измама. Действително, в такъв

случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги, извършена от данъчнозадължено лице в това качество, и за икономическа дейност (т. 38).

В случая данните по делото подкрепят извода на ревизиращите органи, че се касае за фиктивни доставки, за които са издадени фактури с цел ползване на данъчен кредит, т.е. с цел злоупотреба.

На първо място, липсват каквито и да било данни доставчикът да е осъществявал въобще някаква икономическа дейност, извън тази, която е предмет на спорните фактури. Нещо повече, ЕКАФП на дружеството е регистрирано за напълно различна дейност – строителни услуги, няма наети по трудов договор лица, както и не са декларирани граждански договори. Освен това, налице е несъответствие между данните в НАП за извършвана трудова дейност от К. М. като охранител и твърдението на ревизираното дружество и на клиентите, подписали декларации, че същият като управител на „ДИВЪР“ ЕООД е физическото лице, извършвало посредническите услуги.

Отделно от това, основателно ревизиращите органи сочат, че не е ясно как е определено възнаграждението за посредническите услуги. Както са констатирани ревизиращите органи, според чл. 6 от Договора, възнаграждението се определя след 10-тия месец от сключването на съответния договор с клиента на жалбоподателя и се формира на база годишен наем на автомобил. За част от договорите за наем обаче не е минал 10 месечният срок за изготвянето на отчет и и начисляване на възнаграждението, т.е. не са налице основания на посредника да бъде изплатено възнаграждението, посочено в отчетите по тези договори. Така, договорите за наем с 30 контрагента /с изключение на „АГРОН ГРУП“ ЕООД, „ЗА СТИЙЛ“ ООД, „КРАСИ-2000“ ЕООД, „СИС ИНДЪСТРИЙС“ ООД, „МЕЛАИНВЕСТ И ПАРТНЬОРИ“ ООД и „МИСТРАЛ РЕНТ А КАР“ ООД/, сключени след 01.03.2018 г., са включени в Отчета за извършената дейност от 02.01.2019г. към фактура №1... 147/02.01.2019 г., без по отношение на тях да е настъпил моментът за извършване на плащане в полза на посредника. Посоченото несъответствие също разколебава убеждаващото въздействие на представените отчети. Отделно, съгласно отразеното в отчетите за извършената дейност, следва да се възприеме, че услугата е извършена към момента на сключване на всеки един от договорите за наем или договорите за покупко- продажба, респективно данъчното събитие е възникнало към съответния момент, съгласно посоченото в колона 4 на отчетите /дата на сключване/. Не става ясно поради какви съображения и необходимост всяка една от фактурите е издадена в по-късен момент, отразяваща доставени услуги по множество договори .

Съдът съобразява, че както договора, така и отчетите представляват частни документи, които не притежават материална доказателствена сила относно посочените в тях факти и обстоятелства. Доколкото тези документи нямат достоверна дата, а удостоверяваните с тях обстоятелства благоприятстват страната, която ги представя, съдът ги преценява като недостатъчно убедителни да формират извод, че въз основа на договорите са възникнали и са развили действителни търговски отношения, в рамките на които са извършени фактурираните услуги.

Съдът не дава вяра и на декларациите, представени в хода на ревизията в нотариално заверен препис и изходящи от лица, представляващи клиенти на „ЕВРОЛИНК МЕНИДЖМЪНТ“ ООД. По същество, макар и да са оформени текстово и графично по различен начин, декларациите, които всички са от една и съща дата, имат и еднотипно съдържание. Независимо че в тях се твърди, че автомобилите са били наемани с посредничеството на „ДИВЪР“ ЕООД, след като била направена презентация от К. М. в офиса на клиентите, в нито една от декларациите няма данни откъде са научили тези лица за посредника, как са комуникирали с него, а и кога предполагаемо са осъществявали срещите, при положение, че лицето е било наето на осемчасов работен ден като охранител. Освен това, видно от нотариалното удостоверяване, декларациите са били представени на нотариуса от управителя на ревизираното дружество Д. Ш., и са представени в ревизията също от него, а не от управителя на „ДИВЪР“ ЕООД. Като взе предвид тези обстоятелства в тяхната съвкупност, съдът приема, че посочените документи не са достоверни и не отразяват вярно действителното положение.

Съдът не дава вяра и на представената по делото декларация от името на управителя на „ДИВЪР“ ЕООД К. Ч. М. /л. 293/, за която също се констатира явно и съществено различие между положения в нея подпис и спесимена на лицето. Доказателствената стойност на документа допълнително намалява и поради това, че същата отново се представя от жалбоподателя по делото, а не от доставчика, който в хода на ревизията не е представил на ревизиращите никакви документи и обяснения. В тази връзка е необходимо да се отбележи, че органите по приходите не са могли да извършат преглед на първичните и вторични счетоводни документи на доставчика, а от ревизираното дружество не е оказано съдействие за осъществяване на контакт с посочения доставчик. На следващо място, няма никакви данни за наличие на предшестваща или съпътстваща сключването и изпълнението на договора търговска кореспонденция, която би имала доказателствено значение за установяване действителното съществуване на облигационна връзка между страните. Не става ясно и въз основа на какво, как и защо жалбоподателят е избрал посочения доставчик за посредник, при положение, че няма данни „ДИВЪР“ ЕООД да е извършвало подобна дейност и да има предходен опит.

В обобщение съдът приема, че представените от жалбоподателя доказателства са неубедителни и от установените при ревизията и в хода на настоящото производство факти и обстоятелства се налага извод, че „ДИВЪР“ ЕООД не е извършил реални посреднически услуги по отношение сключените от страна на жалбоподател договори на отдаване под наем на МПС и че процесните фактури не документират действително осъществени доставки, а са издадени с единствена цел приспадане на данъчен кредит, което представлява данъчна измама.

Констатациите и изводите относно правнорелевантните за облагането по ЗДДС факти предопределят и резултата от оспорването на РА в частта на задълженията по ЗКПО.

Съгласно чл.26,т.2 от ЗКПО не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон, а съобразно чл. 10, ал. 1 от ЗКПО, счетоводен разход се признава за данъчни

цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция. Фактурите, издадени от посочените по-горе доставчици не документират действително осъществени стопански операции и следователно са издадени са в нарушение на изискването по чл.10, ал.1 ЗКПО. Поради тази причина отразените въз основа на тях счетоводни разходи не следва да бъдат признати за целите на данъчното облагане на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО.

Правилно решаващият орган е приел и че е налице отклонение от данъчно облагане. Съгласно чл.16, ал. 1 от ЗКПО, когато една или повече сделки, включително между несвързани лица, са осъществени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчната основа се определя без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма, а се взема под внимание данъчната основа, която би се получила при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но без да води до отклонение от данъчно облагане. Отклонение от данъчно облагане е и заплащането на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално извършени (чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО). В настоящия случай, като е отчетло разходи за услуги, които не е получило, дружеството - жалбоподател е намалило размера на счетоводния си финансов резултат за съответните данъчни периоди, в резултат на което е декларирало дължим корпоративен данък в по-малък размер, т. е. налице е избягване от данъчно облагане. Следователно извършеното с РА преобразуване на финансовите резултати на жалбоподателя и определянето в резултат на това на допълнителни задължения за корпоративен данък е законосъобразно и обосновано.

В обобщение на всичко изложено дотук съдът намира, че РА е законосъобразно издаден и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена. С оглед изхода на спора, основателно е искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, каквото следва да му бъде присъдено в размер на 3 647 лева съгласно чл.161, ал.1 от ДОПК.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Административен съд – София град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЕВРОЛИНК МЕНИДЖМЪНТ“ ООД срещу Ревизионен акт № Р-22221020004452-091-001/29.04.2021г., издаден от органи по приходите в ТД на НАП – С., потвърден с Решение № 1201/09.08.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С..

ОСЪЖДА „ЕВРОЛИНК МЕНИДЖМЪНТ“ ООД да заплати на Националната агенция за приходите сума в размер на 3 647 лева (три хиляди шестстотин четиридесет и седем лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните за

изготвянето му.

СЪДИЯ: